

Water

John Boyne bij Meulenhoff:

Dief van de tijd
De jongen in de gestreepte pyjama
De scheepsjongen
Het winterpaleis
Noah Barleywater gaat ervandoor
De witte veer
De vreselijke belevenissen van Barnaby Rook
Het victoriaanse huis
De jongen die zijn vader zocht
De grote stilte
De jongen op de berg
Wat het hart verwoest
Een ladder naar de hemel
Mijn broer heet Jessica
Toen de wereld brak
Water

John Boyne

Water

Deel 1 van de Elementen-cyclus

ROMAN

Vertaald door Anke Frerichs

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9906-6
ISBN 978-94-023-2255-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Water*
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Auteursfoto: © John Rich Gilligan
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 John Boyne
© 2023 Nederlandse vertaling Anke Frerichs en Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Michael Grimley,
en voor Carmel

1

Het eerste wat ik doe als ik op het eiland aankom is mijn naam veranderen.

Al heel lang ben ik Vanessa Carvin, al achtentwintig jaar, maar voor die tijd was ik vierentwintig jaar lang Vanessa Hale, en het voelt verrassend troostrijk mijn geboorterecht op te eisen. Soms heb ik het gevoel dat het van me werd gestolen, ook al was ik medeplichtig aan dat misdrijf.

Een paar minuten later verander ik hem opnieuw, nu in Willow Hale. Willow is mijn tweede voornaam en het lijkt me verstandig de vrouw die ik nu ben nog verder te scheiden van de vrouw die ik ooit was, in de hoop dat niemand hier het verband legt. Ik had heel gewone ouders met een modaal inkomen – een onderwijzer en een winkelbediende – en sommige mensen vonden het aanmatigend dat ze hun dochter Vanessa Willow noemden, namen die beelden oproepen van een schrijfster in Bloomsbury of de bleke

muze van een schilder, maar ik was er heel blij mee. In die tijd vond ik mezelf heel wat, denk ik. Dat vind ik nu niet meer.

De volgende stap is mijn hoofd scheren. Zo lang als ik me herinner is mijn haar altijd blond en halflang geweest, maar voordat ik uit Dublin vertrok heb ik een elektrisch scheerapparaat gekocht, en als het een half uur aan de oplader heeft gelegen haal ik het soepel over mijn hoofd. Ik voel een koortsige vreugde bij de aanblik van de plukken haar die in de gootsteen of op de vloer rondom mijn voeten landen. Te midden van die vrije val van de uitlopers van mijn vrouwelijkheid besluit ik mezelf niet helemaal kaal te scheren, want dat zou te veel aandacht trekken, en bovendien heb ik er het hoofd niet voor, niet zoals die beroemde zangeres, die aan een engel Gods deed denken toen ze voor het eerst op onze televisieschermen verscheen. Ik scheer mijn hoofd zodanig dat het ongecompliceerde korte kapsel van een hardwerkende plattelandsvrouw overblijft, het type dat veel te druk is om zich te verliezen in uiterlijkheden. Het blond is nu verdwenen en vervangen door een soort donkergrijs, dat zich waarschijnlijk al de hele tijd in me schuilhield, als een goedaardig gezwel. Ik ben benieuwd hoe het eruit gaat zien als het straks uitgroeit, maar ik hoop eigenlijk dat dat niet gebeurt. In feite zou het me beter uitkomen als het gewoon de geest geeft, net zo cru en efficiënt als bij mannen.

Ik kijk rond in de cottage en kom tot de conclusie dat dit is wat ik zocht. De foto's die ik online heb gezien deden recht aan de soberheid ervan. Door de voordeur kom je di-

rect in een woonkamer met een open keuken erin. Of misschien een keuken met een woonkamer erin. Er is een kleine slaapkamer met een eenpersoons bed – wat zal het vreemd voelen weer net als een kind te slapen – en een kleine badkamer zonder douche. Aan het uiteinde van de kraan zit een onappetijtelijk rubberen slangetje. Ik trek het eraf en leg het in een kastje onder de wastafel. Het dak lijkt in goede staat te zijn, want ik zie geen vochtplekken op de stenen vloer van water dat van boven is gekomen. De eenvoud, de kloosterlijke sfeer van het geheel, spreekt me aan. Het is zo totaal anders dan wat ik gewend ben.

Toen ik voor het eerst contact had met de eigenaar, Peader Dooley, vroeg ik naar de wifi en vertelde hij me dat er een pub op het eiland was met wifi, maar dat slechts heel weinig huizen het tot nu toe hadden en dat het zijne daar niet bij hoorde.

‘Ik neem aan dat u het huis dan niet wilt?’ vroeg hij, de teleurstelling hoorbaar in zijn stem, want dit was niet het soort cottage dat veel huurders trok, en al helemaal niet voor onbepaalde tijd.

‘Integendeel,’ antwoordde ik. ‘Ik zie het eerder als een pluspunt.’

Als ik de kranen opendraai, komt er eerst bruin water uit, dan rochelt het in de leidingen en wordt het helder. Ik houd mijn hand eronder en schrik ervan hoe koud het is. Ik pak een glas van de plank, vul het en neem een slok. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zulke puurheid heb geproefd. Ik neem nog een paar slokken en voel dat

binnen in me iets tot leven komt. Ik vraag me af of je van dit water dronken zou kunnen worden.

Ik loop van de ene kamer naar de andere om de lichtknoppen te controleren en ben opgelucht dat ze het allemaal doen, want het eiland is 's nachts waarschijnlijk de donkerste plek waar ik ooit ben geweest. Het behang is verschoten en ziet eruit alsof het enkel uit gewoonte nog op de muur zit, maar ik denk dat de banen met één stevige ruk zonder klagen op de grond zouden vallen. Er ontbreekt iets en het duurt even voordat ik doorheb wat het is: er is geen televisie. Dat vind ik helemaal niet erg. Als ik dan toch een kluzenaarsbestaan wil leiden, dan is het maar goed ook dat daar geen inbreuk op wordt gemaakt. Het zal een zeldzaam voorrecht zijn uit vrije wil afgesneden te zijn van de buitenwereld met al zijn onzin.

Maar er is wel een radio, een ouderwets exemplaar met een uitschuifbare antenne. Ik zet hem aan maar hoor enkel ruis. Ik schuif de koperen antenne uit, draai aan de zenderknop en al snel ontvang ik RTÉ Radio 1, waar Joe Duffy engelengeduld aan de dag legt in een vraagggesprek met een luisteraar over een schandalig voorval dat ze onlangs heeft meegemaakt. Jarenlang luisterde ik dagelijks naar de show van Joe, maar nu zet ik hem uit. De afgelopen twaalf maanden waren Brendan en ik veelvuldig het onderwerp van gesprek en masochistisch als ik ben kon ik het niet laten obsessief te luisteren naar onbekenden die inbelden om ons allebei te veroordelen.

‘En wat haar betreft,’ zeiden ze dan, vol venijn vanuit hun

morele superioriteit. ‘Tjonge, als je naar dat mens kijkt, zie je meteen dat ze medeplichtig is. Soort zoekt soort.’

Ik heb gezworen dit soort meedogenloze commentatoren voortaan te negeren en daarom haal ik de batterijen uit het apparaat, begraaf ze op verschillende plekken in de achtertuin en strijk de graven glad zodat ik ze nooit meer terug zal kunnen vinden.

Eten. Dat is nog een punt van orde. De taxichauffeur, de enige op het eiland, een man genaamd Mícheál Óg Ó’Ceallaigh, heeft me met mijn koffer van de haven naar de cottage gebracht en hij vertelde me dat er een ‘heel aardig winkeltje’ is op slechts twintig minuten lopen vanaf de plek waar ik ga wonen, tussen de pub en de kerk. De oude pub, zei hij erbij, niet de nieuwe pub. Ik heb nu al zin in de wandeling. Ze zeggen dat beweging goed is voor de geestelijke gezondheid, en die van mij is niet in topvorm. Op dit moment heb ik geen trek, maar Mr Dooley heeft blijkbaar een hulp hier in de buurt, want voor het geval ik wel trek had gehad, heeft iemand een vers brood op tafel gelegd, en ik zie boter, ham, eieren en kaas in de koelkast en een kleine zak aardappelen bij de voordeur, onderuitgezakt als een vermoeide reiziger.

Als ik mijn koffer uitpak zie ik tot mijn verbazing dat ik een toilettas barstensvol make-up heb meegenomen. De rits staat strak onder de druk van een heel leven gewijd aan het verhullen van de waarheid. Ik kan me niet herinneren dat ik hem heb ingepakt. Misschien heb ik het onbewust gedaan vanuit een routine na jaren van inpakken voor vakanties en

voor Brendans dienstreizen. Ik gooi de inhoud op het bed en kijk wat er zoal ligt. Het moet bij elkaar zo'n duizend euro aan bedrog zijn, beloften van jeugdigheid in witte tubes, glazen flesjes en plastic potjes. Ik veeg ze allemaal terug in de tas en gooi de hele boel in de vuilnisbak. Rebecca, mijn jongste dochter, zou een rolberoerte krijgen bij het zien van zo veel verspilling. Een paar jaar geleden, toen ze veertien was, veranderde ze in een soort ecokrijger en kreeg ik doorlopend de wind van voren als ik dingen weggooiden waar nog leven in zat, zoals mannen hun eerste vrouwen afdanken. Hoe dan ook, dat doet er niet meer toe want ik wil hier zonder opsmuk door het leven gaan. Vanaf nu was ik mijn gezicht met water en zeep, droog het af met een ruwe handdoek en laat de natuur haar verwoestende gang gaan.

Ik heb niet veel kleren meegenomen, dus het kost me weinig tijd ze in de kast te hangen. Een paar spijkerbroeken. Een handvol T-shirts. Ondergoed. Een paar dikke wollen truien. Ik wist dat het koud kan zijn aan de Atlantische Oceaan en ik keek ernaar uit als een actrice in een televisiereclame langs de kliffen te wandelen, over de zee in de verte te turen en de brokstukken van mijn bestaan te overpeinzen. Slechts twee paar schoenen. Het paar dat ik aanheb, eigenlijk gewoon sportschoenen, en een tweede paar dat niet veel beter is. Ik had een stel stevige wandelschoenen moeten meenemen, denk ik. Ik vraag me af of ik die hier ergens zou kunnen kopen, want ik ben niet van plan tijdens mijn zelf-opgelegde ballingschap naar het vasteland terug te gaan. Zo niet, dan zal ik het simpelweg moeten doen met wat ik heb.

Dat deden de mensen vroeger altijd. En veel mensen hebben nog steeds geen keus.

De voordeur staat op een kier en een kat schrijdt naar binnen. Ze houdt even verbaasd stil, met haar rechterspootje in de lucht. Ze kijkt me hoogst verontwaardigd aan alsof ik, en niet zij, de indringer is.

‘Ik heb een huurcontract,’ deel ik haar mee, en ze knijpt haar ogen half dicht als reactie op mijn brutaliteit. ‘Wil je het zien?’

Ik ben niet echt een dierenvriend en hoop dat ze aanstoot neemt aan deze inbreuk op haar rechten en verdwijnt, maar nee, ze laat enkel een berustend miauw horen en dan vervolgt ze haar weg naar de leunstoel, springt erop en valt prompt in slaap. Emma, mijn oudste dochter, wilde als kind graag een hond, maar Brendan beweerde dat hij allergisch was, alweer een uitspraak van hem die ik eigenlijk nooit echt heb geloofd. De waarheid was dat hij hechtte aan orde en bang was dat een huisdier, welk dan ook, voor chaos in huis zou zorgen. Overal speeltjes. Manden. Waterbakken. Urine op de tegelvloer. Achteraf heb ik er spijt van. We hebben onze kinderen maar korte tijd bij ons. Het lijkt onhebbelijk ze niet de dingen te geven waar ze om vragen, vooral als ze vragen om iets waar ze onvoorwaardelijke liefde van zouden kunnen krijgen.

Ik laat mijn gedachten even naar mijn ex-man dwalen. Nou, die zit nú wel midden in de chaos, zeg ik bij mezelf, en ik vraag me af of ik vrolijk zou moeten worden van de ironie daarvan, maar het lukt me niet. Trouwens, formeel is hij

helemaal nog niet mijn ex-man. Ik denk alleen maar op die manier aan hem. Op een dag zal ik de puf hebben om naar een advocaat te stappen, maar op dit moment heb ik mijn buik vol van het rechtsstelsel, en wie weet, misschien gaat hij wel dood, of wordt hij vermoord, en kan ik me de kosten en de moeite besparen.

Ik heb in de cottage niets meer te doen, dus ik ga terug naar buiten en kijk om me heen. Het is een mooie dag, niet koud en niet warm, en er is geen zuchtje wind. Ik zie een paar andere huizen, allemaal op een afstandje van het mijne, en tien tot vijftien koeien en schapen als stippen op de weide van mijn naaste bureu. Hun boerderij staat op een heuvel, misschien tien minuten lopen vanaf mijn deur. 'Hier woon ik nu,' zeg ik hardop, maar mijn stem klinkt niet als die van mij. Misschien is het iets in de akoestiek van het eiland, een disharmonisch snijpunt van water, aarde, vuur en lucht. Het is moeilijk te geloven dat ik op zo'n plek ben beland.

Eerder vandaag heb ik in een opwelling in de agenda op mijn telefoon gekeken waar ik vorig jaar op deze datum was en dat bleek de ochtend te zijn geweest waarop Brendan en ik bij paus Franciscus in Rome op audiëntie gingen. De Ierse ambassadeur bij de Heilige Stoel stelde ons aan hem voor. Hij vertelde Zijne Heiligheid dat dit de grote Brendan Carvin was, die in alle delen van ons land bekend en bemind was, en als Brendan veren had gehad, dan had hij die wijd gespreid en ons allemaal omsloten in zijn kleurrijke pracht. En dit is zijn vrouw, voegde de ambassadeur er even

later aan toe. Een naam vond hij voor mij blijkbaar niet nodig. Ik maakte een soort reverence in de zwarte jurk die ik voor de gelegenheid bij Brown Thomas had gekocht en die bijna tot op mijn enkels hing, met mijn gezicht verborgen achter een sluier, naar ik aanneem om de paus tegen elke vorm van verleiding te beschermen.

De hand van Franciscus was niet de eerste pauselijke hand die Brendan en ik hadden geschud, er waren er nog twee, maar is beslist de laatste geweest.

Ik kijk op mijn horloge. Drie uur, en ik weet nu al niet hoe ik de rest van de dag zal vullen. Ik heb een paar boeken bij me – vooral klassieke werken – maar ik ben niet in de stemming om te lezen. Ik denk dat ik maar naar de winkel ga. Verkennen, totdat ik zin in eten krijg en dan kijken wat er in de pub op het menu staat, aangenomen dat ze een menu hebben. Misschien word ik wel dronken en ga ik op tafel dansen. Dat zou wat wezen, als ik op mijn eerste avond hier uit een van de twee pubs op het eiland zou worden gegooid.

Ineens denk ik aan mijn telefoon en ik ga terug naar binnen om hem uit mijn handtas te halen. Ik raak het scherm aan om hem tot leven te wekken en tot mijn verbazing heb ik vijf hele streepjes. Dus geen wifi maar wel uitstekend bereik. Ik ga naar mijn berichten, scrol naar de naam Rebecca en lees ons laatste gesprek nog eens, dat meer dan een week geleden heeft plaatsgevonden. Dan kijk ik naar een vakje bovenaan het scherm en dat vertelt me, zonder enig respect voor haar privacy, dat ze online is.

Ik ben er, laat ik haar weten. Ik ben op het eiland. En dan, hoewel ik geen reden heb het te geloven, voeg ik eraan toe: Je zou het vast leuk vinden hier.

Ik verstuur het bericht en zie een grijs vinkje naast de tekst verschijnen, en dan nog eentje. Even later worden ze blauw. Ze is het aan het lezen. Een van de zeldzame momenten waarop ik precies weet wat mijn dochter aan het doen is.

Onder haar naam verschijnt de tekst *Aan het typen*.

Ze is bezig me te antwoorden.

Maar dan verdwijnt die tekst.

Ze heeft zich bedacht.

De foto op haar profiel verdwijnt ook. Ik weet wat dit betekent. Dat ze me heeft geblokkeerd. Tijdelijk, althans. Dat doet ze wel vaker, meestal direct nadat ik contact met haar zoek, maar als ik de volgende dag wakker word is haar foto altijd weer terug.

Ik leg de telefoon op tafel. Ik moet nog één ding doen voordat ik naar het dorp ga. Ik haal de kleine, ingelijste foto van Emma, Rebecca en mezelf uit mijn koffer en zet hem op de tafel, zodat je hem vanaf de bank goed kunt zien. Die foto is jaren geleden genomen, toen de meisjes nog tien en acht jaar waren. Brendan staat er uiteraard niet op. Anders had ik de foto verbrand. Maar hij is er in zekere zin wel bij, want het kan niet anders dan dat hij de foto heeft gemaakt. Ik overweeg de lijst op de vloer te smijten en de foto in stukjes te scheuren vanwege zijn spookachtige aanwezigheid, maar als ik dat doe heb ik helemaal geen foto's van mijn dochters

meer. Ja, Rebecca heeft haar foto morgen vast wel weer teruggezet, maar er zullen de rest van mijn leven nooit meer foto's van Emma bij komen. Met dank aan de fouten die ik als moeder heb gemaakt.

'Wat vind jij ervan?' vraag ik aan de kat. Ze opent een slaperig oog en alsof ze spijt heeft van haar eerdere onverschrokkenheid springt ze van de leunstoel en haast zich de deur uit. Ik ga vlak achter haar aan.

2

Het duurt niet lang of de eilandbewoners raken geïntri-geerd door de vreemdeling die in hun midden is versche-
nen. Ik vermoed dat ze zelden mensen van buiten tegenko-
men, behalve in de zomermaanden als de toeristen komen,
een vooruitzicht dat me nu al schrik aanjaagt. Vakantiegan-
gers uit Dublin zouden me immers kunnen herkennen, dus
dan moet ik op mijn qui-vive zijn. Ik weet dat het arrogant
van me is te denken dat geen mens op dit kleine atol me zou
kunnen herkennen, maar toch ben ik er vrij zeker van.

Het gerucht gaat rond dat een vrouw van het vasteland,
waarmee meestal Galway, Mayo of Clare wordt bedoeld, de
cottage van Peader Dooley heeft gehuurd. In elke winkel die
ik binnenga vragen ze of ik de vluchteling in kwestie ben.
Als ik dat bevestig lopen de reacties uiteen van enthousias-
me tot paniek, en bovenal bezorgdheid om mijn veiligheid.
Ze denken dat mijn nieuwe onderkomen niet goed geïso-

leerd is en dat ik, als ik er blijf, beslist zal doodgaan aan onderkoeling.

‘Het is er echt best warm,’ zeg ik tegen de vijfde of zesde eilander die mijn levenseinde voorspelt en mijn Cassandra staat op het punt me tegen te spreken, ze weet zeker dat ik geen maand meer te leven heb, als haar man ertussen komt en zegt dat voor de bouw van de cottage van Dooley goede stenen zijn gebruikt.

‘Dat geldt niet voor de meeste huizen,’ merkt hij op, terwijl hij aan zijn stoppelige kin krabt. Zijn oren, neus en wenkbrauwen vertonen meer haargroei dan zijn hoofd en dat biedt een verontrustende aanblik. ‘Tegenwoordig niet meer. En goedkope stenen laten de kou altijd binnen. Maar een cottage met goede stenen? Die beschermen je. Kent u de man persoonlijk?’

‘Wie?’ vroeg ik.

‘Dooley.’

‘Nee,’ antwoord ik en ik schud mijn hoofd. ‘We hebben het een en ander via de e-mail geregeld. Ik kreeg de indruk dat hij hier niet woont.’

‘Aan de overkant,’ zegt hij en hij maakt een hoofdbeweging in de richting van Ierland. ‘Zijn vader, Shay Dooley, heeft die cottage gebouwd. Eigenhandig. Toen deden de mensen dat nog zelf. Nu zouden ze niet weten hoe dat moest. Nee, het oude ambacht is allang verloren gegaan.’

Ik probeer me voor te stellen hoe die bouw in zijn werk is gegaan. Waar zouden ze überhaupt stenen vandaan hebben gehaald? Of cement? Hoe diep zijn de funderingen? En als

hij toch bezig was, was het te veel gevraagd meteen een douche te installeren?

‘U bent vast en zeker schrijfster,’ zegt de vrouw en ze glimlacht vol zelfvertrouwen. ‘Ik durf te wedden dat ik gelijk heb.’

‘Waarom denkt u dat?’ vraag ik.

‘Het is typisch iets van schrijvers, nietwaar?’ zegt ze. ‘Die huren een ouwe boerderij in een of andere uithoek als ze een boek aan het schrijven zijn, en als de klus klaar is gaan ze ervandoor en komen ze op de radio bij Pat Kenny of Ryan Tubridy om iedereen te vertellen hoe die plek ze heeft veranderd. Ik heb gelijk, toch?’

‘Ik ben bang van niet,’ zeg ik, al vind ik het idee wel grappig. Ik heb een verhaal, dat is waar, maar ik ben echt niet van plan het te vertellen.

Ze lijkt teleurgesteld, alsof ze had gehoopt dat mijn komst het eilandleven een beetje beroemdheid zou verlenen, en ik die hoop de grond in heb geboord. Misschien had ze zich al verheugd op lezingen of workshops. Een voorleessessie in de kerk. Een boekenclub. Ongeacht wat, als het de monotonie van haar dagelijks bestaan maar zou doorbreken.

‘Wat doet u dan wel?’ vraagt ze geïrriteerd, alsof het feit dat ik geen schrijfster ben opzettelijke botheid van me is.

‘Ik doe niets,’ zeg ik tegen haar.

‘Maar voordat u hier kwam? U moet toch iets hebben gedaan.’

‘Nee, helemaal niets,’ antwoord ik en ik hoor hoe belachelijk dat klinkt, maar het is nu eenmaal de waarheid. Ik

heb niet gewerkt. Ik ben een gezonde vrouw van tweeënvijftig jaar met een goed stel hersens, die bijna dertig jaar geen eigen inkomen heeft gehad. Dat is nogal wat om toe te geven.

Maar ondanks alle nieuwsgierige vragen vind ik het leuk om met de eilanders te praten. Het is overwegend vriendelijk volk. En al zouden ze misschien nog veel meer over me willen weten, toch hebben ze het fatsoen niet te veel vragen te stellen over de reden waarom ik een stad met anderhalf miljoen mensen heb ingeruild voor een eiland met vierhonderd inwoners. Ik had een soort inquisitie verwacht. Een paar mensen weten uit me te krijgen dat ik uit Dublin kom, en dan slaan ze hun armen om zichzelf heen en schudden argwanend het hoofd, alsof ze niets dan slechts over dat oord hebben gehoord en er net zomin heen willen gaan als naar de maan.

Ik ontwikkel een dagelijkse routine. Om zeven uur word ik wakker, dan maak ik een lange wandeling langs de kliffen en geniet van de ochtendbries op mijn gezicht. Daarna ga ik terug naar de cottage, eet een licht ontbijt en kijk wanneer Rebecca voor het laatst online is geweest. Ik ben altijd opgelucht als dat relatief vroeg was – zo rond elf uur 's avonds – maar als het veel later was dan ga ik me zorgen maken. Af en toe zie ik dat ze om drie of vier uur 's ochtends nog op haar telefoon zat, en vraag ik me bezorgd af waar ze mee bezig is. Is er misschien een jongen die haar wakker houdt? Ze heeft me nooit in vertrouwen genomen als het om haar liefdesleven ging, maar ze is nu vierentwintig en het zou on-

natuurlijk zijn als ze op dat gebied nog helemaal geen ervaring had. Ik heb er maar één ontmoet die misschien verkeer met haar wilde, en dat was de jongeman die haar zes jaar geleden meenam naar het schoolbal voor laatstejaars. Colm, of Colin, of Colum. Zoiets. Hij had nog jeugdpuistjes, een bos vettig rood haar en een onzeker voorkomen. Magere, knokige vingers. Brendan gedroeg zich als Spencer Tracy in *Father of the Bride*, nors en autoritair, een rol die hem niet lag. Colm, of Colin, of Colum vertelde me dat hij entomoloog wilde worden en ik denk dat hij verbaasd was, nee teleurgesteld, dat ik wist wat dat woord betekende en hem daardoor het genoeg ontnam het me uit te leggen. Het was een vak dat me wel bij hem leek te passen. Maar goed, na het schoolbal heb ik hem nooit meer gezien en als ik zijn naam noemde deed Rebecca net alsof ze niet wist over wie ik het had.

Ik heb me wel eens afgevraagd of ze misschien meer op meisjes viel dan op jongens, maar nee, bij nader inzien denk ik toch niet dat dat het geval is. Ik heb haar in onbewaakte ogenblikken naar knappe mannen in winkels of restaurants zien kijken, en ze is hoe dan ook niet het type dat geheimzinnig zou doen als ze niet heteroseksueel zou zijn, alsof dat iets was om je voor te schamen. Ze zou er eerder in zwelgen. En ze weet dat het mij helemaal niets zou uitmaken met wie ze thuis zou komen, ook al moet ik eerlijkheidshalve zeggen dat ik liever zou zien dat het een jongen was, enkel omdat dat het leven eenvoudiger maakt. Ik weet dat je tegenwoordig in de problemen kunt komen als je zoiets hardop zegt,

maar in mijn ogen is het leven al zwaar genoeg zonder extra bagage. En eerlijk is eerlijk, Brendan zou er vast ook zo over denken. Maar ja, wat ze ook is, hij zal niet degene zijn die haar naar het altaar begeleidt, als het daar ooit van komt.

En Emma is natuurlijk overleden voordat ze verliefd op iemand kon worden, dus daar valt niets over te vertellen.

De ochtenden vliegen voorbij. Ik neem een bad. Ik was mijn hoofd door mezelf helemaal in het water onder te dompelen en de stilte buiten te sluiten. Ik maak dingen schoon die ik de vorige dag heb schoongemaakt. Ik praat tegen de kat, die mijn aanwezigheid met tegenzin heeft geaccepteerd, maar zich haar leunstoel niet laat afnemen. Ik lees. Ik kijk uit het raam. Ik denk aan de ochtend dat de Gardaí aan de deur kwamen in Terenure. Ik zeg tegen mezelf dat ik niet moet denken aan de ochtend dat de Gardaí aan de deur kwamen in Terenure. En zo gaan de uren voorbij en voordat ik het weet is het bijna lunchtijd en kan ik naar het dorp wandelen.

Daar is niet veel te beleven, maar het is belangrijk dat ik eropuit ga en mensen spreek, zodat ze me niet gaan zien als die getikte vrouw uit Dublin die zich daarboven in de cottage verborgen houdt. Ik ben ook bang dat ik, als ik overkom als een kluizenaar, door een goedbedoelende maar opdringerige buur zal worden uitgenodigd voor het avondeten en vervolgens huis-aan-huis word doorgegeven, totdat ze mijn verleden uit me weten te trekken en ik geen andere keus heb dan mijn boeltje te pakken en weer te verhuizen. Nee, dan liever gezien worden als aanspreekbaar maar afstandelijk.

Dus als ik eilanders naar me zie kijken, dan glimlach ik en begin een gesprek. Over het weer, uiteraard, want waar zouden we zijn als we daar niet over zouden praten? Het lengen van de dagen. De kans dat het gaat stormen. Ze hebben het over eb en vloed, hoe onvoorspelbaar die kunnen zijn, maar van dit onderwerp weet ik weinig, al vind ik het wel fascinerend.

Ik ga naar de nieuwe pub om te lunchen – een broodje en een kom soep – en bezoek de oude pub alleen 's avonds, af en toe, als het isolement me bekruipt en ik behoefte krijg aan alcohol in mijn bloedbaan om te voorkomen dat ik mijn polsen doorsnijd, of me de moed te geven het te doen. Ik koop geen drank voor in de cottage. Dat is iets te riskant.

De oude en de nieuwe pub lijken in veel opzichten op elkaar en dragen elk officieel de naam van hun eigenaar, maar iedereen noemt ze de oude en de nieuwe pub. In de oude pub wordt sinds 1873 drank geschonken op het eiland en de huidige eigenaar is de achterkleinzoon of achterachterkleinzoon van de oorspronkelijke kroegbaas. De nieuwe pub daarentegen is pas sinds 1956 in bedrijf en is in de tussenliggende decennia meerdere keren in andere handen overgegaan. De huidige eigenaar is een man van in de vijftig die de indruk maakt dat hij graag met me zou willen praten, maar ik zorg dat ik altijd een boek bij me heb om mijn privacy te beschermen, en dat lijkt hem ervan te weerhouden. Hij is niet onaan-trekkelijk, maar ik ben niet naar dit eiland gekomen om romantiek te vinden en ik wil hem niet aanmoedigen door te toegankelijk te zijn. Hij heeft trouwens een ring om zijn